ka wana mees kodu ja leidnud
nii suguse koleda pildi eest mis
teda wärisema pannud. – Wiimat
näinud ta seda leiba ja kahte
kala lauapääl ja et tal koht
tühi olnud, wõtnud ta leiwa ja
kalad ning söönud need ära ja
surenud ka sell samal tunnil
Nii olid kolus surnud sääl
onnikeses maas ja wõiwad ka
praegu sääl olla, kui neid keegi
ei ole ära mullapõue tassinud. –
Nüid lähame jälle lossi
tagasi oma arm said lapsi
Lüsakest ja Küsakest waatama
praegu jookseward nad omas
walges üli konnas wäljast mängi
mast palaesse. Küsake on oma
suuruse poolest alles nii sama
suur kui mei teda esimest korda

metsas tundma öppisime aga mei
Lüsake kes siis küll nii sama suur
oli kui Küsake, aga nüid on ta
ju tä ieks neiuks sirgunud ja ilu
poolest on ta just nagu ingel. –
Nõnda ei tunnud Lüsake sugu seda
aega mis teda pris keks neiuks oli
walmistanud ekk küll mitmed
aastad ju aja räppe olid läinud
sest ajast saad ik, mill ta siia lossi
oli tulnud; kõik oli Lüsakese meelest
nagu eila olnud. – Uhel päewal
kutsus lossi proua Lüsa enese ette
ja ütles: „Sa näed, et sa mihu
tütre Küsakesega mängima ei
sünni, see pärast pead sina meist
lahkuma! – ära saa sellepärast
kurwaks, waid kuula enne kui
ma räägin, sest mina olen sinu
est ka emalikul kombel hoolt